

Очі розкрила конвалія біла  
І в дивуванні застигла, зомліла...  
Бо біля неї не трави всміхались,  
Бо понад нею не віти гойдались,—  
Мовчки кімната пустельна сіріла...

Де ж тії пестощі вітру летючого,  
Де ж тії квітоньки гаю пахучого,  
Де ж тії ночі сріблясто-блакитні,  
Де ж тії ранки рожеві, привітні,  
Де ж тії усміхи сонця блискучого?!

О, не одна ти не в рідній оселі...  
Квітко! Прокинувсь і я у пустелі!  
Марив — мене оточатимуть люди.  
Глянув — чорніють, сіріють усюди  
Ворони, змії та з каменю скелі.